

[Udenrigsministeren.]

Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at jeg ustandselig brugte udtrykket „hvis jeg må sige det sådan“. Det er altså et forsøg på fornyelse, som jeg kan forstå ikke faldt godt ud. Nu har vi i 3½ år hørt en statsminister sige „for at gøre det helt klart“, så det var altså et forsøg på en fornyelse; er man ikke tilfreds, skal jeg prøve at finde en anden.

Hr. Gert Petersen spurgte og borede i, og jeg synes borede med rette i, hvis jeg må sige det sådan . . . . (*Munterhed*). Nå, der var den igen. Hvis jeg må sige det helt klart. Hr. Gert Petersen borede med rette i sammenhængen mellem sikkerhedskonferencen og disse afbalancerede styrkereduktioner. Det har ikke været i min tanke, det har ikke strejft mig, før jeg hørte hr. Gert Petersen sige det i dag, at det kunne være en forsinkelsesmanøvre. Det har jeg nu slet ikke regnet med. Jeg har handlet ud fra den motivering, jeg gav i går i redegørelsen, og som jeg derfor ikke skal gentage her, at vi mener, der må da være en eller anden forbindelse mellem en sikkerhedskonference, der skal være realistisk, og så spørgsmålet om rustningsbegrænsninger i Europa, en eller anden forbindelse. Den forbindelse, jeg i går pegede på, var, at man lagde principperne, de store principper, og derefter, netop for ikke at sinke sikkerhedskonferencen, kørte man spørgsmålet over i et særligt forum, et særligt organ af en eller anden slags, netop så disse tekniske detaljer ikke kommer til at sinke sikkerhedskonferencen. Jeg kan kun sige til hr. Gert Petersen, at hvis det skulle vise sig, at hans, hvad skal jeg sige, pessimisme, hans skepsis, hans formodning er rigtig, så er jeg aldeles parat til at tage den sammenkædning op igen. Jeg tror i dette øjeblik, sammenkædningen er rigtig, jeg tror, den er værdifuld, jeg tror, den er fornuftig. Hvis det viser sig, at jeg har taget fejl på det punkt, og det ligesom lægger op til, at sammenkædningen skal bruges — måske både af folk, der holder af denne sikkerhedskonference, og af andre — til at udsætte det hele, så står jeg af, det kan jeg roligt sige, men det foreligger ikke i dette øjeblik.

Jeg vil meget gerne give dette svar så positivt som muligt, for det er en så vigtig ting, at vi ikke sinker sikkerhedskonferencen, at her må det andet vige. Jeg er helt

enig, når hr. Gert Petersen siger „hellere en beskeden succes end lægge op til noget, der ender med den store fiasko“. Her er jeg åben, men jeg vil gerne et stykke tid endnu arbejde videre — om jeg så må sige — på den teori, jeg gjorde gældende her. Jeg er enig i, at denne sikkerhedskonference ikke er en soloting, men indledningen til en serie eller en række, eller hvad man vil kalde det, med det lange mål, jeg har peget på før.

Jeg er også enig i — det har jeg for så så vidt sagt meget stærkt før, og der er sådan set ingen grund til at gentage det — at den endelige løsning i Vietnam må blive det ene land. Det var målet i 1946. Jeg skal lade være at være alt for højtidelig, ellers ville jeg sige: da Ho Chi Minh skrev under første gang; det var målet i 1954, da Ho Chi Minh skrev under anden gang, det er målet stadig væk. Det er ikke dagens realitet i dag, for i dag er der de to stater.

Hr. Gert Petersen spurgte, i hvilken rækkefølge tingene skulle ske. Nu vil jeg ikke komme med en ny, lang forklaring, hvad spørgsmålet ellers godt kunne friste til. Jeg vil gerne have lov til simpelt hen at gentage, hvad jeg sagde før, meget kort: de amerikanske luft- og søstridskræfter, der lader deres bomber og granater regne over Indokina, må trækkes tilbage, ligesom de amerikanske landtropper for hovedpartens vedkommende allerede er blevet det. Det var nogenlunde den vending, jeg brugte før. Jeg fortsatte: og de nordvietnamesiske styrker, som benytter nabolandenes territorier, må i konsekvens heraf trækkes tilbage. Jeg har kun villet tydeliggøre det ved at gentage det i stedet for at sige det på en anden måde.

Jeg blev spurgt af hr. Per Federspiel vedrørende de styrker, vi talte om at stille til rådighed inden for FN „eller på anden måde“, hvad der lå i det. Hr. Per Federspiel pegede på det, som også for os, da vi overvejede disse ting, har været det helt afgørende, nemlig hvilken garanti giver vi disse danske styrker? Når vi har formet det på den måde, vi har, så skyldes det simpelt hen, at hvis en ordning via FN — som begribeligvis er den, vi vil foretrække, derom overhovedet ingen debat, og som må være den, vi i givet fald må arbejde på — af en eller anden grund, f. eks. fordi nogle af de stater, det her drejer sig om, ikke er med-